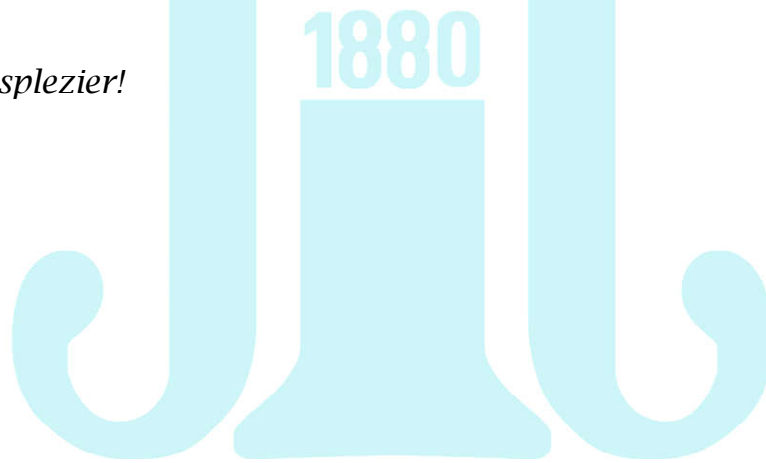

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk. Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid. Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

www.toneelfonds.be

Het zal me een zorg zijn

Blijspel in twee bedrijven

door

MARK BOER

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

KARAKTERS

Toon - Toon is een bewoner van de zorgboerderij. Verblijft er al vrij lang en is negatief over alles. Doet alsof hij niet veel meer kan, maar in werkelijkheid valt dat wel mee.

Thea - Thea is een bewoner van de zorgboerderij. Ze kan niet zoveel meer, maar denkt dat ze nog van alles kan. Positief en vrolijk. Ze mag graag in haar dagboek schrijven.

Marieke - Marieke is een verpleegster in de zorgboerderij. Ze woont nog thuis bij haar moeder en zeer rijke stiefvader. Ze is een beetje bekakt.

Lydia Schepers - Lydia is de eigenaar van de zorgboerderij. Houdt niet van vroeg opstaan en maakt zich zorgen over de inspectie die ineens op de stoep staat.

Coen - Coen is een verwarde jongeman die ineens in de tuin van de zorgboerderij staat te harken. Niemand lijkt te weten wie hij is. Doet alleen maar gekke dingen maar heeft een duidelijk plan.

Karen Teeselink - Karen is van de inspectie voor gezondheidszorg. Niets ontziend en overtuigd dat ze onregelmatigheden gaat aantreffen. Ergert zich scheel aan haar niet zo snuggere collega in opleiding.

Fleur Ophuis - Fleur is inspecteur in opleiding. Niet zo heel snigger en kent Marieke nog van vroeger. Ze doet haar best maar doet alles nogal dom.

Freek - Freek is een nieuwe bewoner. Hij heeft 20 jaar in coma gelegen en is wonder boven wonder weer ontwaakt. Hij is goed bij, maar lichamelijk nog wat zwak. Heeft wat moeite met de moderne tijd van internet en mobiele telefoons.

Bernard - Bernard is de dokter van Freek die ook de huisdokter van Erve Zorgeloos is. Hij heeft 20 jaar voor Freek gezorgd en woont intussen samen met de vrouw van Freek.

Annie - Annie is de vrouw van Freek. Ze weet niet zo goed of ze nu blij moet zijn dat Freek weer ontwaakt is. Ze heeft al een heel nieuw

leven en Freek is als een vreemde voor haar.

LEEFTIJDEN:

De rollen van Marieke en Coen kunnen gespeeld worden door een jonge man en vrouw tot ca. 30 jaar (Marieke woont nog thuis). Toon en Thea zijn op leeftijd (60+) omdat ze al een tijd in de zorgboerderij verblijven. De leeftijd van Lydia maakt niet zoveel uit. Deze rol zou ook nog door een man gespeeld kunnen worden met een paar kleine tekst wijzigingen. Freek, Bernard, en Annie zijn ca. 50+. Freek is in coma geraakt toen ze net getrouwd waren en is nu 20 jaar ouder. De leeftijd van Fleur moet vergelijkbaar zijn met Marieke (hebben bij elkaar in de klas gezeten). De leeftijd van Karen maakt niet veel uit.

TIJD:

Het stuk speelt in de huidige tijd (2017-2018). Het tweede bedrijf is een dag later dan het eerste bedrijf.

DECOR:

Zowel het eerste als tweede bedrijf speelt zich af in de woon- en eetkamer van de zorgboerderij. De kamer heeft 1 deur. Er staat een tafel waar de bewoners eten en in ieder geval een koelkast. Verder typische verpleeghuis dingen als een grote klok, een kalender met heel groot de datum erop en de dag (aanpassen aan de echte speeldata). Kast met spelletjes en puzzels. Een televisiehoek. Karretje om de ontbijtspullen af te ruimen. Een draaikruk waar de zuster op kan zitten. Raam naar buiten die de tuin in kijkt.

BIJZONDERHEDEN:

De eigenaar kan ook door een man gespeeld worden met een paar kleine tekst aanpassingen.

EERSTE BEDRIJF

(Het eerste bedrijf speelt zich af in de eet/woonkamer van de zorgboerderij. Er staat een tafel waar de bewoners eten en in ieder geval een koelkast. Verder typische verpleeghuis dingen als een grote klok, een kalender met heel groot de datum erop en de dag (aanpassen aan de echte speeldata). Kast met spelletjes en puzzels. Een televisiehoek. Karretje voor de ontbijtspullen af te ruimen. Een draaikruk waar de zuster op kan zitten. Raam naar buiten die de tuin in kijkt.

Toon en Thea zitten aan het ontbijt, bij voorkeur naast elkaar zodat ze de zaal in kunnen kijken. Beiden hebben een rollator naast de tafel staan en hebben een hulpknop om. Zoals gewoonlijk moppert Toon en ziet Thea het positieve ervan in. Toon heeft aan 1 schoen een losse veter.

Toon heeft van alles in zijn mandje van de rollator. Ook leverpastei o.i.d. Toon pakt heel opvallend beleg uit zijn mandje en smeert brood. Toon stopt stukje brood in zijn mond, slikt door en kucht er wat bij.)

TOON: *(kuchend)* Het is ook elke dag hetzelfde hier.

THEA: Hoe bedoel je Toon?

TOON: Elke dag van dat droge bruin brood, en de rookvlees is altijd op.

THEA: Volgens mij hebben we hier nog nooit rookvlees gehad.

TOON: Ik bedoel maar, elke dag hetzelfde. Voor een beetje variatie moet je je eigen broodbeleg meenemen. *(legt leverpastei demonstratief weer terug)*

THEA: Dat valt best mee.... hier, we hebben vandaag zelfs verse aardbeien, neem er toch lekker één.

TOON: Bah, aardbeien in deze tijd van het jaar. Die komen uit de kas. Niks aan.

THEA: Ach Toon, deze komen uit het kastje van de zorgboerderij zelf, die zijn echt lekker hoor. Puur natuur.

TOON: Aardbeien eet je alleen in de zomer.

THEA: Wat ben je toch een oude zuurpruim.

TOON: Pruimen lus ik nou juist wel. Nadeel is wel dat er pitten in zitten.

THEA: Elk nadeel heeft zijn voordeel, zoals Johan Cruijff altijd zei.

TOON: Nou, daar is hij anders ook niet oud mee geworden.

THEA: Maar wel beroemd! Zou jij niet beroemd willen zijn Toon?

TOON: Ik moet er niet aan denken, al dat gedoe. Die beroemde

mensen weten soms van gekkigheid niet wat ze moeten doen. Ze gaan allemaal dood aan drank en drugs of ze maken er zelf een eind aan.

THEA: Dat valt nog wel mee hoor. Nelson Mandela is 95 jaar geworden. Hij zei altijd: "Het lijkt meestal onmogelijk totdat het gedaan is." Mooi hè, ik zou wel beroemd willen worden.

TOON: Over onmogelijk gesproken...

THEA: Waar een wil is, is een weg!

TOON: (*sarcastisch*) Waarmee zou jij beroemd moeten worden dan?

THEA: Nou, als schrijver bijvoorbeeld.

TOON: Heb je ooit wel eens wat geschreven dan?

THEA: Ik schrijf elke dag, in mijn eigen dagboek. Best mooi al zeg ik het zelf.

TOON: Het zal wel een dun boekje zijn dan. We beleven ja niks hier. Elke dag hetzelfde!

THEA: Ach welnee Toon. Elke dag brengt iets nieuws. Een activiteit, een bezoektje, een telefoontje, een leuk gesprek of een mooie gedachte. Het is maar net wat je er zelf van maakt.

TOON: Het zal wel.

THEA: (*fluisterend en om zich heen kijkend*) Psst Toon, heb je het al gehoord van die nieuwe bewoner?

TOON: Dat moest toch geheim blijven omdat iedereen er zich anders mee ging bemoeien?

THEA: Dat weet ik wel, maar weet je wat ik gehoord heb Toon?

TOON: Nou?

THEA: Het is een man die na 20 jaar uit een coma is ontwaakt.

TOON: Wat een onzin, dan kan toch helemaal niet? Ik heb er ook niks van in de krant gelezen.

THEA: Blijkbaar is het toch wel waar. Maar stel je eens voor wat je dan allemaal gemist hebt?

TOON: Niet zoveel als je hier woont.

THEA: Ach Toon, denk eens na wat er in 1997 allemaal nog niet was.

TOON: Mijn rug hernia ..

THEA: Doe niet zo flauw, ik bedoel de smartphone bijvoorbeeld, en al dat social media gedoe. En alle auto's zien er heel anders uit. Je hebt nu ook elektrische auto's, die had je toen nog niet.

TOON: Er zijn ook zat dingen waar je niks aan gemist hebt. Balkenende, Wilders, Rutte.... de Toppers.

THEA: Jij altijd met je negatieve gedoe. Het lijkt me heel interessant om met deze man te praten. Zou hij ook kinderen hebben, dat zou raar zijn na 20 jaar... Jij hebt geen kinderen toch Toon?

TOON: Nee.

THEA: Heb je wel eens een vriendin of een vrouw gehad?

TOON: Een vrouw, maar die is na 2 jaar huwelijk met een rijke stinkerd naar het buitenland vertrokken.

THEA: Oh sorry, dat wist ik niet.

TOON: Ik loop er ook niet mee te koop. *(verandert het onderwerp)*
Heb jij mijn krant al gezien?

THEA: Nee, nog niet.

TOON: Zie je wel, gisteren ook al niet, elke dag hetzelfde hier. Volgens mij leest mevrouw de eigenaar elke dag mijn krant. Als ik mijn krant al krijg is die al helemaal verfrommeld. Nou ik ga maar eens naar mijn kamer. *(schuift zijn stoel achteruit, met veel gesteun en gekreun loopt hij met rollator stapje voor stapje naar de voorkant van de tafel. Thea kijkt wat hij doet)*

THEA: Oe pas op Toon, je veter zit los.

TOON: *(met hand op zijn rug en pijnlijk gezicht)* Die krijg ik zelf niet meer vast. *(loopt weer verder)*

THEA: *(houdt alarmknop omhoog)* Bel de roomservice dan even.... straks val je nog.

TOON: *(drukt op de knop)* Volgens mij heeft Marieke dienst, die komt toch niet als je drukt.

THEA: Ik druk ook wel even, dan komt ze vast wel. *(drukt ook op de knop. Stil spel, Toon staat ongemakkelijk te wachten. Thea eet nog wat)*

TOON: Zie je wel, ze komt niet. Door dat staan moet ik nu ook nog plassen. Als het nog lang duurt doe ik het hier ook nog in mijn broek.

THEA: Wacht maar even, ik help je wel.

TOON: Met plassen?

THEA: Nee natuurlijk niet, met je veter strikken.

TOON: Blijf toch zitten Thea, dat lukt je nooit met je reuma.

THEA: Waar een wil is, is Thea! Let maar eens op. *(Thea gaat ook moeizaam stap voor stap naar Toon. Draait haar rollator en gaat erop zitten)*

THEA: Als jij nu ook gaat zitten en je voet op mijn knie zet dan kan ik je veters strikken.

TOON: Mens wat doe je toch ingewikkeld, ik wacht nog wel even.

THEA: Toe nou maar Toon, dan kun je naar de wc. *(Toon gaat ook zitten, tegenover Thea)*

TOON: En nu?

THEA: Je voet omhoog.

TOON: Dat lukt me niet door mijn ischias... *(probeert het wel, lukt niet)*

THEA: Zet dan je ene voet op de andere. *(Toon zet voet met veter vast op schoen veter los)* Nee, andersom! *(Toon zet nu voet met losse veter op de andere, Thea probeert erbij te komen maar dat lukt niet)* Ik kan er zo niet bij, wacht maar even... *(Thea buigt verder voorover, verliest het evenwicht en valt voorover tegen de benen van TOON aan. Op dat moment komt zuster Marieke binnen)*

MARIEKE: *(op, heeft een pieper aan haar broek)* Thea, wat doet je toch??

THEA: Ik strik Toon zijn veters... dat zie je toch wel?

MARIEKE: Dan kan toch zo niet? *(gaat bij Thea staan)* Waarom bellen jullie niet?

TOON: Dat hadden we allebei gedaan, maar zoals gewoonlijk komt er geen een.

MARIEKE: *(kijkt op haar pieper)* Oh ja, jullie hadden al gedrukt... sorry.

TOON: *(bespottelijk)* Sorry, *(boos)* ik geef jullie nog eens aan bij de inspectie! Er vallen nog gewonden zo.

THEA: Ach dat valt wel mee Toon, ik had een zachte landing.

MARIEKE: Kom Thea dan help ik je weer omhoog.

THEA: Wacht nu even, ik heb zijn veter bijna gestrikt.

LYDIA: *(op, met een krant)* Goedemorgen!... *(bekijkt wat Thea doet)* Wat gebeurt hier toch?

THEA: Och Lydia, ik wou de veters strikken van Toon maar ik ben voorover gevallen.

LYDIA: Ach Thea, je kunt niet alles meer doen wat in je opkomt, hou daar toch eens rekening mee. Je bezeert je nog eens een keer.

TOON: Dat zei ik ook al.

LYDIA: En er zijn ook mensen die nog wel van alles kunnen maar niks willen doen... *(kijkt Toon aan)*

TOON: Ja ja, het is wel weer duidelijk, het is allemaal weer mijn schuld.

THEA: Beste mensen, de veter is gestrikt! Help me nu maar weer omhoog, want ik heb het gevoel dat al mijn bloed nu in mijn hoofd zit. *(Marieke en Lydia helpen haar weer omhoog)*

MARIEKE: Zo, en dan nu nog omdraaien, en klaar is Thea. *(Thea staat weer achter haar rollator)*

LYDIA: Oh ja Toon, je krant.

TOON: Kijk es aan, heb je hem uit?

LYDIA: Eerlijk gezegd wel ja.

TOON: Koop er toch zelf een, jij als eigenaar hebt toch geld zat.

LYDIA: Met al die bezuinigingen in de zorg zit dat er helaas niet meer in.

TOON: Vraag het de vader van Marieke, die heeft geld zat.

MARIEKE: Mijn stiefvader zul je bedoelen. Die wil graag rijk blijven, daar krijg je geen cent van.

TOON: Zo worden rijke mensen nog rijker.

LYDIA: Laat maar even Toon, ik moet jullie wat vertellen.

TOON: Een beetje vlot als het kan. *(moet nog steeds plassen, wordt wat ongemakkelijk)*

LYDIA: Vandaag komt er een nieuwe patiënt voor revalidatie.

THEA: In de dagopvang?

LYDIA: Nee permanent, althans totdat hij volledig hersteld is.

TOON: Dat had je dan ook wel wat eerder mogen vertellen, maar ik... *(onderbroken)*

LYDIA: Dat snap ik Toon maar dit is nogal een bijzonder geval en om te voorkomen dat iedereen zich ermee gaat bemoeien heb ik het alleen Marieke verteld.

THEA: Is dat die coma patiënt?

LYDIA: Ja, hoe weet jij dat? *(kijkt verontwaardigd aan)* Marieke?

THEA: Oh ik heb het niet van Marieke hoor, maar van Koos, het hulpje in de keuken. En die had het weer van... ach hoe heet ie ook alweer... dat is er een van Oude Biemans... je weet wel die zoon van Bokken Marie...

TOON: Maar die is niet van Oude Biemans, Bokken Marie is van achter het kanaal. Dat is de zuster van Dannen Jan.

THEA: Achter bij het kanaal?

TOON: Ja, als je voorbij Hossen gaat en daarachter links.

THEA: Oh die Dannen Jan... zijn vrouw schijnt erg ziek te zijn zeggen ze. Sneu werk hoor, hij is nog maar net met pensioen. Hoe heet zij ook maar weer.

TOON: Ze is een dochter van Diek van Bats. Die zaten altijd op de boerderij van Gait van Bekke.

THEA: Daar kwamen wij vroeger nog wel eens. Samen met Suzan, van IJzeren Willem.

TOON: IJzeren Willem, "Den is zoo zuunig: den löt zich veur nen dubbeltje deur de knee boor'n"

THEA: Dat was zijn moeder ook al, hoe heet zij toch?

TOON: Dat is Suzan volgens mij.

THEA: Ja, maar zo heette de vrouw van Dannen Jan ook!

TOON: Woonde die niet naast Oude Biemans?

THEA: Ja, dat is ook zo.

TOON: Heette hun oudste zoon geen Wim?

THEA: Wim, ja Wim had het aan Koos verteld. En Wim die had het weer van Hugo van eeuuh... *(onderbroken)*

LYDIA: Laat maar Thea, het hele dorp weet het dus al.

MARIEKE: Ja sorry hoor, ik denk dat ik het per ongeluk aan Truus heb verteld.

LYDIA: Dan had je het net zo goed op facebook kunnen zetten. Maakt nu ook niet meer uit, de beste meneer komt vandaag namelijk al. Daarom wil ik jullie graag vertellen over hem.

TOON: Kan dat ook over 5 minuten? Want ik moet... *(moet nog steeds plassen, steeds ongemakkelijker)*

LYDIA: Nee, want hij kan elk moment met de ambulance worden gebracht. Hij heet Freek Groothuis. Voor een tijdje terug is hij ontwaakt uit een coma van bijna 20 jaar. Dit is echt heel bijzonder. Nu hij is aangesterkt komt hij hier revalideren. Hij is aanspreekbaar, maar nog erg in de war en vergeetachtig. Voor hem voelt het alsof hij in de toekomst leeft. Ik vraag jullie daarom allemaal met klem daar rekening mee te houden. Hij heeft tijd en rust nodig om aan zien nieuwe situatie te wennen.

TOON: Is goed. *(wil gaan)*

LYDIA: Wacht nog even Toon. De dokter zal daarom ook wat vaker hier zijn om hem te begeleiden. Als jullie vragen hebben over Freek dan mag je die ook aan de dokter stellen.

TOON: Komt voor elkaar. *(wil gaan)*

LYDIA: En hou er rekening mee dat hij erg snel moe is, dus niet direct al te veel vragen aan hem stellen.

TOON: Dat was het?

LYDIA: Ja hoor.

TOON: Nou hè hè... *(af, loopt verrassend snel weg met rollator)*

LYDIA: Als de nood maar hoog genoeg is, dan wil die wel sjouwen.

MARIEKE: Had je niet door dat hij naar de wc moest?

LYDIA: Oh jawel hoor, ik dacht die oude dramscheet kan wel een keer wachten.

THEA: Ik vind het wel heel bijzonder hoor dat hij hier komt. Hebben ze ook kinderen?

LYDIA: Nee, dat was er nog niet van gekomen.

THEA: Bijzonder hoor, ik kan niet wachten dat hij komt. Daar krijg ik mijn dagboek wel mee gevuld.

MARIEKE: Nou Thea, laten we eerst wat gaan doen. Heb je al wat bedacht voor vanochtend?

THEA: Laat mij de vaatwasser maar in- en uitpakken.

MARIEKE: Weet je zeker dat je dat gaat lukken?

THEA: Vast wel. Het duurt misschien wat langer maar het komt vast goed.

MARIEKE: Dan ruim ik nu eerst het ontbijt even af, zie ik je zo.

THEA: Helemaal goed, tot zo. *(af)*

MARIEKE: *(begint met opruimen, zet spullen op karretje)* Wat is dat toch een heerlijke optimist.

LYDIA: Dat mag ook wel als tegenhanger voor Toon. Ach zal ik je even helpen, ik zit toch maar te wachten totdat Freek komt.

MARIEKE: Het is wel een heel bijzonder verhaal hoor, 20 jaar in coma. Stel je eens voor zeg. Je herkent de wereld om je heen toch niet meer.

LYDIA: Het zal zijn tijd wel nodig hebben voordat hij er aan gewend is.

MARIEKE: Heeft onze dokter daar eigenlijk wel verstand van?

LYDIA: Het bijzondere is dat onze dokter hem al jaren verzorgd heeft in het ziekenhuis. Daarom hebben we ook kunnen regelen dat hij hier mag revalideren.

MARIEKE: Dat is ook zo, de dokter werkt ook nog in het ziekenhuis.

LYDIA: Dat is maar goed ook, met wat hij hier verdient kan hij zijn dikke BMW niet van onderhouden. *(zet spullen in de koelkast en kijkt een tijdje aandachtig door het raam)*... Nou Marieke moet je eens kijken, er staat een vreemde kerel in de tuin te harken.

MARIEKE: Dat is toch niet zo raar, bij de dagbesteding harken ze de tuin toch ook.

LYDIA: Ja, maar deze vent heb ik nog nooit gezien volgens mij.

MARIEKE: Laat mij eens kijken.... maar hè... *(herkent de persoon, maar bedenkt zich om het te zeggen)*... dat is wel een hele vreemde snuiter.

LYDIA: Zal ik de politie bellen?

MARIEKE: Ach nee, we kunnen toch vragen wat er is. Hij zit er niet gevaarlijk uit of zo.

LYDIA: Dat is wel zo, maar je kunt tegenwoordig niet voorzichtig genoeg zijn.

MARIEKE: Je bent snel te bang, ik vraag hem wel even.

LYDIA: Als die vreemd gaat doen bel ik alsnog de politie.

MARIEKE: Rustig maar, ben er zo weer. *(af)*

LYDIA: *(gaat verder met opruimen, blijft kijken)*... Nah, moet niet veel gekker worden, steekt hij ook nog een pijp op... daar komt Marieke, het zal me benieuwen.... god nee hè, neemt ze hem mee naar binnen... *(zet de laatste spullen op kar en wil er vast mee weg gaan, dan komt Marieke met de vreemde snuiter binnen)*

MARIEKE: *(samen op met Coen. Coen is gekleed als een oude landheer, heeft zijn hark mee en heeft een pijp in zijn mond)* Volgens mij een typisch geval van een verwarde man...

LYDIA: Dat hoor je wel vaker de laatste tijd.

COEN: Goedendag mevrouw, u had mij ontboden?

LYDIA: Nou dat niet, ik vroeg me alleen af waarom u in onze tuin staat te harken?

COEN: Ik ben de tuinman van dit landgoed.

LYDIA: Je bent hier op een zorgboerderij, niet op een landgoed.

COEN: Ook goed...

LYDIA: U ziet er niet echt uit als een tuinman...

COEN: *(bekijkt aandachtig zijn kleren)* Hmm, dat zou kunnen betekenen dat ik vanmorgen de verkeerde kleren heb aangetrokken of dat ik in de war ben.

LYDIA: Dat laatste lijkt me aannemelijker. Wie bent u eigenlijk?

COEN: Landheer van euuh *(kijkt naar zijn hark)* Harkemans van euuhh Pijnenburg... ja dat ben ik.

LYDIA: En net was u nog de tuinman meneer Harkeuuu

COEN: Harkemans van Pijnenburg... aangenaam... en u bent?

LYDIA: Lydia, eigenaar van deze zorgboerderij en zo te zien kunt u wel wat zorg gebruiken.

COEN: Welkom jonkvrouw Lydia. *(Coen geeft haar handkus)*

MARIEKE: Volgens mij heeft die een klap van de molen gehad.

COEN: De molen, welke molen, oh die molen... *(gaat zingen en daarna met Marieke dansen, Marieke zingt mee, Lydia vindt het wel vermakelijk)* "Daarbij die molen, die mooie molen, Daar woont het meisje waar ik zoveel van hou, Daar bij die molen, die mooie molen, Daar wil ik wonen als jij eens wordt mijn vrouw", "Daarbij die molen..."

KAREN: *(komt op, op het moment dat er gedanst wordt en staat er naar te kijken, bij tweede keer inzet refrein knalt Coen er tegen aan)*

COEN: Oeh sorry schone jonkvrouw neemt u mij niet kwalijk, ik had u niet gezien, aangenaam Landheer Pijnemans van Harkenburg... *(handkus Karen)* ..Wat kan ik voor u doen?

KAREN: *(pakt haar dienstpas)* Karen Teeselink, Inspectie voor de Gezondheidszorg.

COEN: Maakt u zich over mijn gezondheid maar geen zorgen, die is prima in orde!

KAREN: Lichamelijk misschien wel... de rest vind ik nogal twijfelachtig.

LYDIA: Sorry mevrouw, ik ben Lydia Schepers, eigenaar *(geeft hand)* van deze zorgboerderij, de man is wat verward. Maar hebben wij een afspraak?

KAREN: Nee hoor, we zijn begonnen aan een landelijke actie om steekproeven te nemen. Vandaag is *(kijkt in papieren)* Zorgboerderij "Erve Zorgeloos" aan de beurt.

LYDIA: Zijn wij verplicht daaraan mee te werken? Normaal wordt het toch aangekondigd.

KAREN: In principe mag u weigeren maar dan komen we via een dwangverordening vanmiddag terug. (*piep piep piep .. pieper van Marieke*)

MARIEKE: Oh, Thea heeft gedrukt, zo terug. (*af*)

LYDIA: Op die manier. Als ze terug is kunnen we wel even naar mijn kantoor gaan.

KAREN: Dat is prima, ik wacht nog op mijn collega in opleiding, ze kan hier ook elk moment zijn.

LYDIA: Nog één dus.

COEN: Hoe meer zielen hoe meer vreugd, tenzij er één bij is die niet deugd... hahahaha

KAREN: Misschien kunnen we vast met dit geval beginnen?

LYDIA: Hier zijn we zelf ook nog niet helemaal uit, hij is net binnen gekomen.

KAREN: Heeft hij geen indicatie dan?

LYDIA: Dat klinkt misschien raar, maar hij stond hier vanochtend in de tuin te harken en we weten nog niet wie hij is.

COEN: Ik ben Landhark van Pijnburger, zoals ik al zei.

MARIEKE: (*op*) Lydia je moet me even helpen, Thea is voorover gevallen in de vaatwasser...

LYDIA: Oh gut...

MARIEKE: Ik krijg haar er alleen niet weer uit.

KAREN: Is Thea een patiënt?

MARIEKE: Ja, loop je mee Lydia?

LYDIA: Eeuh ja, kan ik u even met hem alleen laten?

KAREN: Natuurlijk...

LYDIA: Bedankt .. of zo... (*af*)

KAREN: (*typt op tablet*) Eén keer patiënt zonder indicatie opgenomen, één patiënt klem in vaatwasser, twee keer patiënt in kwetsbare toestand onbeheerd gelaten. Dit wordt een leuke dag.

COEN: (*loopt een rondje om Karen heen, bekijkt aandachtig*) Nu we eindelijk alleen zijn kan ik u als directeur van deze instelling u wel even te woord staan.

KAREN: Interessant. U maakt snel carrière hier.

COEN: Ik ben niet de enige, want op uw batch staat nog assistent inspecteur.

KAREN: (*speelt het spelletje maar even mee*) Scherp hoor, mijn nieuwe pasje moet ik inderdaad nog krijgen. Maar dan kunt u mij vast wel iets vertellen over het indicatiebeleid en hoe deze instelling daarmee omgaat?

COEN: U bedoelt?

KAREN: Onder welke criteria u patiënten aanneemt.

COEN: Dat zal ik u vertellen. We vullen hier een badkuip met water, dan krijgt de patiënt een theelepel, een theekop en een emmer. Dan vragen we hem of haar om de badkuip leeg te maken.

KAREN: Ja ha ha, een normaal persoon gebruikt de emmer omdat die groter is dan een theelepel of een theekop.

COEN: Nee!... een normaal persoon zou de stop uit de badkuip trekken. Wilt U een bed bij het raam of in het midden?

THEA: *(op met rollator, kijkt eerst aandachtig naar Coen en Karen)*
O hallo, zijn jullie er al, dat hadden ze me helemaal niet gezegd. Aangenaam, Thea, bewoonster. *(geeft allebei een hand, gaat dan naar Karen, Coen gaat kijken of er nog iets te eten is en pakt wat)*

KAREN: Thea van de vaatwasser?

THEA: Ja, ach, dat gebeurt wel vaker, maar ik blijf het proberen hoor. Je moet toch wat blijven doen hè.

KAREN: Aha. *(maakt notitie)*

THEA: *(beetje fluisterend)* Wat een toestand met uw man zeg.

KAREN: Hoe bedoelt u?

THEA: Dat hij na 20 jaar weer ontwaakt is uit een coma. Bijzonder hoor, u moet wel heel gelukkig zijn.

KAREN: Zeg dat wel, mijn dag wordt steeds leuker.

THEA: Hij is er wel een beetje in blijven hangen of niet?

KAREN: Hoezo?

THEA: Gezien zijn kleding... En wat is hij nog jong gebleven zeg, u trouwens ook.

KAREN: Dank u, dat hoor ik niet elke dag. Maar weet u waar mevrouw Schepers is gebleven?

THEA: Mevrouw schepers? Oh Lydia bedoelt u?

KAREN: Ja, die bedoel ik.

THEA: Die moest ineens samen met Marieke naar het kantoor allerlei formulieren invullen. Zal wel belangrijk wezen. Ach soms denk ik wel dat ze in de zorg drukker zijn met papieren invullen dan met zorg verlenen. En die lui van de inspectie zijn helemaal een lachertje, die kijken alleen maar of de formulieren goed ingevuld zijn. En of de lui dan al dagen lang ongewassen op bed liggen, daar kijken ze niet naar. Hier is het gelukkig een stuk beter geregeld.

KAREN: Hoe bedoelt u dat?

THEA: Hier geven ze tenminste meer om de patiënten dan om het papier.

KAREN: Aha en het papierwerk dan?